

[Axel Kristensen.]

dag Mand, Økseskaft! — da han talte om Ændringer af Septemberforligets Bestemmelser. Der var ikke et eneste Argument i det, han sagde.

Afstemmingsreglerne synes jeg er rigtige. Jeg synes slet ikke, det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen har Ret i, at de er udviklede. De siger kort og godt, at for at et Forligsmandsforslag skal kunne forkastes, skal der mindst være 38 pCt. af de stemmeberettigede, der har stemt. Og naar Samfundet ønsker Mægling og lader Forligsmanden fremsætte Mæglingforslag, saa kan man forlange, at de Arbejdere, der er stemmeberettigede, møder i et saadant Antal, at dette Forslag, hvis det skal forkastes, faar 38 pCt. af Stemmerne mod sig. Det er det, denne Bestemmelse siger, og der er intet som helst udemokratisk deri.

Endelig vil jeg sige, at der er jo da Gud ske Lov stor Solidaritet mellem Arbejderne — det er der for Resten ogsaa mellem Arbejdsgiverne. Derfor ved vi, at hvis der skulde opstaa Konflikt i et mindre Omraade, saa vilde hele den øvrige Arbejdsstand samle Penge ind og understøtte de Arbejdere, som var i Kamp, og det vil atter sige, at hvis disse Virksomheder, dette mindre Omraade, ikke fik Støtte fra Arbejdsgiverforeningen, saa vilde Arbejderklassen være i Stand til ganske og aldeles at ruinere denne enkelte Arbejdsgiver. Saadan var det, inden Arbejdsgiverforeningen blev dannet, og inden vi fik Septemberforligets Regler for Strejker o. lign. Det gav sig f. Eks. Udslag i, at Smedenens Formand i 1898, altsaa Aaret før Septemberforliget, kunde sige: Vi er nu kommet saa vidt, at vi kan trække en hvilken som helst Arbejdsgiver frem og ruinere ham, uden at man kan krumme et Haar paa vort Hoved derfor! Det er rigtigt, det er netop det, der er Sagen, og derfor vil det gaa saaledes, ganske uanset Vedtagelse af Hovedparten af Overenskomsterne, at hvis man ikke kan kæde det sammen og gøre det til en Helhed, saa vil enkelte Virksomheder, enkelte Omraader for Konflikter blive støttet af andre Arbejdergrupper, og saa vil Arbejdsgiverforeningen være nødt til at erklære Sympatilockout, og saa vil det hele kunne ruller op. Det er derfor nødvendigt, hvis man ikke vil have Kaos, at det hele kan samles.

Endelig ønsker jeg at sige til det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, om vi ikke snart maa blive fri for den evindelige Tagen Patent paa Frihedsbevægelsen. Jeg er ganske overbevist om, at der er ingen Forskel paa en Arbejder, en Ingeniør eller en Grosserer

moralsk, der er lige mange Mennesker af hver Gruppe, forholdsmæssigt, der har optraadt elendigt i national Henseende under denne Krig, og derfor er det, jeg nu siger, slet ikke vendt mod Arbejderklassen. Men det ærede Medlem kan ikke tillade sig at sige, at fordi Arbejderklassen har gjort en straalende Indsats i Frihedsbevægelsen under Danmarks Besættelse, kan man nu ogsaa være sikker paa, at den ikke vil misbruge nogen Magtstilling. Der var op imod 80 000 organiserede Arbejdere, der i et enkelt Aar arbejdede frivilligt for Tyskerne. Det er dog tilstrækkeligt til at lave visse Konflikter visse Steder, som kunde medføre, at det hele gik i Fisk. Jeg gentager: dette er ikke noget Angreb paa Arbejderklassen, der er procentvis lige saa mange ringe Folk i andre Lejre, men man kan ikke med saadanne Argumenter sige, at man ikke behøver at have Retsregler, der hindrer Kaos.

Boeck-Hansen: I Anledning af det ærede Medlem Hr. Svend Niensens lange Tale om Septemberforliget vil ogsaa jeg gerne understrege, at jeg forstod ikke, hvad det egentlig kom den foreliggende Sag ved. Men det var, som det ærede Medlem stadig mente, at det var begyndt at blive gammeldags, og at Tiden var løbet fra det. Ja, der er saa meget, der bliver gammeldags, men der er noget, der bliver ved at være godt alligevel. Det er denne Misundelsens Djævel; Tiden løber aldrig fra ham, stadig bliver den sluppet løs. Men jeg tror, at man skulde søge at faa et bedre Forhold imellem Arbejdsgivere og Arbejdere og søge at oparbejde en større Arbejdstilfredshed i Stedet for mere Misundelse. Det vilde være noget nyt. Det skulde vi hellere tale om, det var et Grundlag at faa Fred og Forlig paa i Stedet for dette stadige Svovlbrænderi. Det kunde godt være, at det var et nyt Grundlag, hvorpaa man kunde bygge det gode og fornuftige op.

Det ærede Medlem Hr. Eiler Jensen mente, at de Herrer Mæglingmænd skulde være Folk, der kunde tages ud af Administrationen. Jeg vil være noget bange for det. Jeg havde ærlig talt tænkt mig, at det skulde være Folk, der havde mere Føling med det praktiske Liv. Vi har mange Embedsmænd i Administrationen, men vi har ogsaa mange Embedsmænd ved de offentlige Anlæg, som virkelig har med det daglige, det virksomme Liv at gøre; der er mange Teknikere, som maaske var velegnede til at være saadanne Mæglingmænd, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at tænke over,